

ПРОТЕСТЪТ

НЕ е свършил -

500 години след Лутер!

ПРОТЕСТЪТ НЕ е свършил –

500 години след Лутер!

На 31 октомври 2017 г. се навършиха 500 години, откакто Мартин Лутер окачва 95-те тезиса на вратата на църквата във Витенберг. Те разкриват някои от небиблейските традиции и учения на Католическата църква. Хората са изумени, че един човек дръзва да направи нещо такова. Да издигне глас срещу Рим – сам човек срещу цяла огромна система!

Тези 95 тезиса много бързо се разпространяват из цяла Германия, а и в останалата част от света. Хората разбират, че Католическата църква популяризира много небиблейски учения и традиции и застават на страната на Лутер. Провеж-

дат се множество оживени дебати и тези тезиси карат хората да мислят самостоятелно.

По онова време само свещениците са имали достъп до Библията и хората са благоговеели пред тях. Те са имали отговорността да предават правилно Божието слово. Но със своите 95 тезиса и проповеди Мартин Лутер разкрива, че техните традиции и учения противоречат на библейските. Бързо се оформят два съвсем различни лагера – Католическата църква и ученията на Лутер. Тъй като е убеден в своите открития и учения, накрая той е призван да се яви

пред Народното събрание във Вормс. Събранието иска той да се подчини на нормите и да се отрече от всичко, което е казал и направил. Въпреки това Лутер заявява: „Докажете ми от Писанията на пророците и апостолите, че съм в грешка. Веднага щом се убедя в това, ще се отрека от всяка заблуда и пръв ще взема книгите си и ще ги хвърля в огъня“. И продължава: „Не мога да подчиня вярата си нито на папи, нито на събори, защото е ясно като бял ден, че те често бъркат и си противоречат един на друг. Затова, докато не бъда убеден чрез доказателства от Писанието или с най-ясни аргументи, докато не бъда убеден от пасажите, които цитирах, и докато чрез тях съвестта ми не бъде подчинена на Божието слово, аз не мога и няма да се отрека, защото за един християнин не е безопасно да говори против съвестта си. Това е моето решение – не мога да направя друго. Дано Бог ми помогне! Амин“ (D'Aubigne. Кн. 7. Гл. 8).

Протестът на християнските князе

Император Карл V иска да спре Лутер и Реформацията. Той свиква Народно събрание в Шпайер през 1529 г. за голямо удовлетворение на папските служители. Решил е да забрани на реформаторите да разпространяват ученията си. Взема се и становище, че те нямат право да се борят срещу литургията и не трябва да се допуска нито един католик да приеме ученията на Лутер.

Онези християнски князе, които защитават Реформацията, решават да представят протеста си пред Народното събрание. Те пишат: „**Ние нито прие-**

маме, нито ще спазваме по какъвто и да било начин предложения едикт във всичко, което противоречи на Бога, на Неговото свято Слово, на нашата почтена съвест и на спасението на душите ни (...) Ние сме твърдо

решени с Божията благодат да проповядваме единствено само Неговото чисто Слово, което се съдържа в библейските книги на Стария и Новия завет, без да добавяме нищо към него, което да му противоречи“ (D'Aubigne. Кн. 13. Гл. 6).

Техният Протест дава на реформираната църква името Протестантска; неговите принципи са самата сърцевина на Протестантизма.

С каква власт?

Маргин Лутер и реформаторите са на мнение, че християнинът трябва да следва Библията и само Библията като Слово от Бога, когато дискутира вярата и ученията. От друга страна, Католическата църква заявява, че човек трябва да следва и Библията, и традицията.

По тази точка разногласията са съвсем явни.

Католическата църква настоява Лутер и реформаторите да се подчиняват на решенията на църквата и държавата. Реформаторите казват, че ще направят това само ако решенията на църквата и държавата не противоречат на Божието слово. Те вярват, че имат право да следват собствената си съвест по въпросите на вярата и ученията. Рим, от друга страна, смята, че когато мнозинството на един църковен събор е решило кое е правото, всички трябва да се съобразяват с това решение. Следователно всеки човек трябва да заеме позиция: или само Божието слово, или църковните учения (традиции) заедно с Библията.

Гонения

Тъй като реформаторите отказват да се поклонят на Рим, Католическата църква започва срещу тях неистово гонение. Те са се опълчили срещу нейния авторитет и сега трябва да бъдат унищожени. Старите исторически книги, които се намират толкова рядко днес, разказват за страховити преследвания. Много от реформаторите са хвърлени в затвор при нечовешки условия, други са преследвани по отдалечени места в Алпите, трети са измъчвани от Инквизицията, а четвърти умират от меч. Разказите за страшните гонения и наказания на Католическата църква разтърсват света преди и след времето на Лутер. Много от реформаторите получават заплахи и са анатемосани от папата. Когато някой е анатемосан, всеки има право да го убие. Много от тях са изгорени на клада, като Йероним, Ян Хус, Луидьо Беркен, Уилям Тиндейл и мнозина други. Тялото на Джон Уиклиф е изровено и изгорено, а пепелта му е изхвър-

лена в близката река. Само в Англия са изгорени на клада 289 протестанти при царуването на кралицата католичка Мери I от 1555 до 1558 г. Във връзка с това е важно да чуем какво казва Исус: **„Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили“** (Матей 25:40). Католическата църква и нейните водачи ще трябва да отговарят за много неща! За щастие Бог ще има грижата за това. Той вижда всичко и отсъжда справедливо. Струва си да се замислим за следния стих: **„Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло“** (Еклисиаст 12:14).

Разбира се, всички грехове могат да бъдат опростени, ако човек ги изповяда, ако се покае и поиска прошка, но кога Католическата църква би застанала пред кръста, за да се покае пред Бога и да изповяда всички страшни гонения, мъчения и убийства на хора, които са имали различна вяра преди и след времето на Лутер.

Помислете: Католическата църква започва изгарянето и инквизирането на хора *само защото имат различна вяра – вяра в Библията, а не в католическите учения!* Помислете на **какви** страховити мъчения са подложени хората от Инквизицията – само защото имат различна вяра! Помислете за тези, които умират от меч – само защото имат различна вяра! Помислете за изпратените в изгнание и за отхвърлените от обществото – само защото имат различна вяра... Списъкът е безкраен. Същевременно тази църковна организация трябва да бъде считана за християнска. *Дали такива действия имат нещо общо с Христос?* Не, те не са нищо друго, освен дяволски, и Сатана е, който подбужда подобни

страшни престъпления. Те продължават не един ден, не един месец или една година, но стотици години. Важно е също да отбележим, че предишният папа Бенедикт XVI е оглавявал Инквизицията до 2005 г. , което значи, че тя все още съществува, но под ново име – „Конгрегация за доктрината на вярата“. Настоящият ѝ водач е кардинал Герхард Лудвиг Мюлер.

Реформаторите жертват всичко за Божието дело. Дори на кладата те свидетелстват за Исус. А ние: Осъзнаваме ли какво е направил Господ за нас? Осъзнаваме ли голямата Му любов и благодарат? Готови ли сме да жертваме всичко заради своя Спасител?

Обичайте враговете си

Нека сравним Господ Исус Христос с папството, преследвало хората с различна вяра. Той казва: „**Обичайте неприятелите си, правете добро на тези, които ви мразят, благославяйте тези, които ви проклинат, молете се за тези, които ви правят пакост**“ (Лука 6:27, 28).

Какъв напълно различен дух! Бог ни е създал като интелигентни същества със свободна воля, за да може всеки да взема лични решения, включително и по религиозните въпроси. Не трябва да принуждаваме никого да вярва като мен или като теб. Всички трябва да имат правото да се покланят на Бога според собствената си съвест. Не е правилно хората да бъдат принуждавани чрез затвор, мъчения и смърт. Има огромна разлика между това да избиваш враговете си и да ги обичаш! Божиите деца ще обичат враговете си. Исус, нашият Създател и Пазител, обича всички хора (Йоан 1:3; Колосияни 1:17).

Исус казва: „Елате при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28). Казва още: „Всичко, което Ми дава Отец, ще дойде при Мен; и който дойде при Мен, никак няма да го изгъдя“ (Йоан 6:37). Исус желае всички да научим истината и да бъдем спасени.

картината: Korea.net (Wikimedia Commons)

Наистина ли папата е представител на Исус Христос?

Папата смята себе си за Наместник на Христос на земята, но всички трябва да

Седалището на папата във Ватикана

разберем, че папите не са Негови представители.

Те се обкръжават с пищен блясък, но Исус казва: „**Лисиците си имат леговища и небесните птици – гнезда; а Човешкият Син няма къде глава да подслони**“ (Матей 8:20). Той се е обличал с прости дрехи, докато те имат безброй скъпи одежди. Живеят в огромни разточителни сгради, харчат милиони за пътувания и са обградени отвсякъде с лукс и бодигардове. Ясно виждаме, че папата има по-различни ценности от Исус. Затова и титлата, която Католическата църква е дала на понтифекса, изобщо не му подхожда! Тя е подигравка срещу Христос и срещу праведния и скромен живот, който Той е водил.

Католическата църква е невероятно богата. Исус казва на богатия младеж: „**Едно не ти достига: иди, продай всичко, което имаш, и го раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и ела и Ме следвай**“ (Марк 10:21).

Тъй като Ватикана има такова голямо богатство, самият папа би трябвало да следва този призив, ако твърди, че е представител на скромния Спасител.

Мартин Лутер познава Католическата църква отвътре и казва: „**Ужасно е да гледаш човек, който твърди, че е представител на Христос, а парадирва с великолепието, с каквото никой император не може да се мери. Това прилича ли на бедния Исус или на скромния Петър? Той (понтифексът – б.р.), казвам те, е князът на света! Но Христос, чийто наместник папата се хвали, че е, е казал: „Моето царство не е от този свят“. Възможно ли е владенията на един наместник да са по-големи от тези на неговия господар?**“ (D'Aubigne. Кн. 6. Гл. 3).

Глобална власт

Много хора вярват, че Католическата църква се е променила след потресаващите престъпления от времето на Реформацията – но това не е истина! Тя съхранява и държи същите догми и учения, които винаги е имала. Просто се е облякла в християнски одежди, за да бъде приета. Сега, след като е приета и властта ѝ се възвръща не само в ЕС, но и в световен мащаб, скоро ще видим какво всъщност папството защитава. По същия начин, както е използвало властта на държавата по времето на реформаторите, така и днес ще използва отново държавата и международните закони, за да си възвърне властта.

Папа Павел VI пише в параграф, озаглавен „**За ефективно използване на световната власт**“: „**Това международно сътрудничество в световен мащаб изисква институции, които ще го подготвят, координират и насочват, докато накрая се установи справедлив ред, приеман навсякъде.**

Кой не осъзнава необходимостта от постепенното установяване на световна власт, способна ефективно да действа в юридическия и политическия сектор?“ (Папа Павел VI. Popolorum Progressio. 1967, 78).

Тогава възниква въпросът: С кои институции си сътрудничи Католическата църква, за да установи нов световен ред? Всички виждаме: с ООН, ЕС, НАТО, с Африканския съюз, МВФ и др.

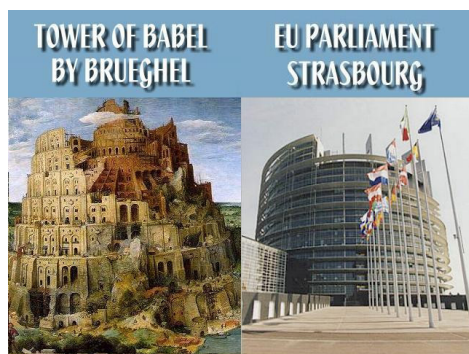
Предишният папа Бенедикт XVI отправи решителен призив към световните лидери в скорошната си енциклика: *„Има неотложна нужда от истинска световна политическа власт, която да управлява световната икономика според Божията етика (...) за да се сложи край на настоящата световна финансова криза“* (Кати Лин Гросъмън, USA Today, 7/7/2009).

Не трябва да забравяме, че Католическата църква иска да има универсална власт. Желаете да има глобален контрол. Именно тя постави началото на ЕС. Именно Ватикана стои зад идеята за Новия световен ред. Международните закони трябва да управляват този нов ред и така да осигуряват власт – световна власт.

В своя бестселър *„Знаците на тази кръв“* йезуитският професор и вътрешен човек за Ватикана Малакай Мартин разкрива всичко това: *„Независимо дали искаме и дали сме готови, всички сме въвлечени във всеобщо тройно глобално състезание, в което всичко е позволено. Повечето от нас не са състезатели (...) Ние сме залогът (...) Състезанието се води за това кой ще установи в обществото на народите първата единна световна система на управление за всички времена. Кой ще държи и упражнява двойната сила на ВЛАСТТА И КОНТРОЛА НАД ВСЕКИ*

ЕДИН ОТ НАС КАТО ОТДЕЛНИ ЛИЧНОСТИ И НАД ВСИЧКИ НАС ЗАЕДНО КАТО ОБЩЕСТВО (...) в третото хилядолетие (...) Сега, след като е започнало, няма начин да бъде прекратено (...) Нашият начин на живот като отделни личности и граждани (...) дори белезите на националната ни идентичност (...) ще бъдат непреодолимо и радикално променени завинаги. Никой няма да може да избегне последиците. Нито един аспект от живота ни няма да остане незасегнат“ (Малакай Мартин. Знаците на тази кръв: папа Йоан Павел II срещу Русия и Запада за контрол върху Новия световен ред. 1991, с. 12-16).

Мартин казва, че папата ще бъде „победителят в това състезание“. На стра-

*Аналогия: Вавилонската кула   Европейският парламент
Вавилон   Страсбург*

ница 341 от своята книга той изяснява, че това единно световно управление ще бъде доминирано от международна администрация, която ще контролира и управлява всеки гражданин и всяка нация...

Нека да разгледаме няколко цитата, които описват как Католическата църква определя себе си:

„Римската църква е една монархия над всички царства, както умът е над

тялото или както Бог е над света. Следователно тя трябва да притежава не само духовната власт, но също и върховна светска власт“ (Папа Лъв XIII. Апостолическо писмо, 1879). Папа Григорий повтаря този възглед, когато казва: „Властта на Църквата е по-върховна от властта на държавата“. Д-р Г. Ф. ван Шулте, професор по каноничен закон, заявява: „Всяка човешка власт е от злото и следователно трябва да бъде подчинена на папата“ (Т. W. Callaway: Romanism vs. Americanism, с. 120).

Тези изказвания категорично разкриват, че тази политическа църква работи за придобиване на власт чрез контрол върху правителства и държавни власти. Римокатолическата църква действа въз основа на идеята „de jure divino“: латинска фраза, която означава, че църквата има святото право да управлява и владее над целия свят, над всички власти и хора. Твърди, че е получила това право от самия Бог и ще използва всички средства за постигане на тази цел – глобално господство.

Д-р Брорсън, изтъкнат католически авторитет, пише: „Папата има правото да произнася присъда за детрониране на всеки владетел, когато това се налага за доброто на духовния ред (...) Властта на църквата, упражнявана над владетелите през Средните векове, не е узурпиране, не произтича

от благоволенieto на князете или от съгласието на народа, но е била и е упражнявана по божествено право. И всеки, който ѝ се противопоставя, се бунтува срещу Царя на царете и Господа на господарите“ (Catholic Review, юни 1851 г.).

Въпреки че това е написано преди много години, Римската църква заявява за себе си, че никога не се променя. Д-р Брорсън потвърждава тази позиция: „Каквото е направила Църквата, каквото е изказала или мълчаливо одобрила в миналото, именно това ще прави, изказва или мълчаливо ще одобрява и в бъдещето, ако се появят същите обстоятелства“ (Catholic Review, януари 1854 г.).

Не е далеч времето, когато ще видим, че всякакъв бунт срещу тази сила в днешните последни времена, както и незачитането на църковния авторитет, ще бъдат наказвани.

Преди Втория ватикански събор (1962-1965 г.) Католическата църква нарича инаковярващите „еретици“. След този Събор „еретиците“ вече са наричани „отделените братя“. Римокатолическата църква заявява, че само тя има истината и няма спасение извън нея.

Икуменическото движение

Католическата църква днес се опитва да обедини всички църковни деноминации

Целта на икуменическото движение – обединяване на всички религии.

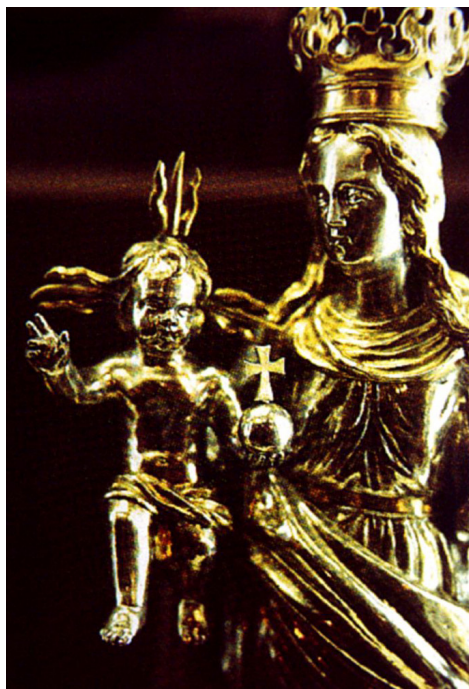
чрез икуменическото движение. Тя е поискала от йезуитите в Рим да създадат диалог

между църквите, за да ги съберат под нейното ръководство. Можем да видим, че има промяна. Но не тя е променила доктрините си, а протестантизмът се е приближил до Рим.

Икуменическа харта е предпочитаното заглавие на документа, който използват в икуменическото движение; и от него става ясно, че участниците желаят да работят и да вършат мисионерска работа заедно. Търсят обединение в тези неща, по които могат да постигнат единомислие, а различията оставят настрана. Но Господ Исус Христос желае да постигнем единство *в Него и на всички нива*. Не единство, основано върху т.нар. демокрация и съобразно с мнозинството, а *единство в Христос*. *Единство в Исусовата вяра* – на всички нива.

Хората, които вършат мисионерска работа, независимо от църковна деноминация, се смятат за отцепници или предатели – а предателите трябва да се унищожават. Лутер, Меланхтон, Тиндейл, Калвин, Уиклиф, Йероним, Уесли, Хус, Цвингли, Беркен, валденсите и други са считани за такива. „*Предателите*“ желаят основата на тяхната вяра да бъде Библията и само Библията. Както видяхме, Католическата църква е била решена да спре и унищожи „предателите“ (реформаторите протестанти) през Средните векове. „Предателите“ днес, днешните реформатори, не биха могли да одобряват икуменическото движение с неговите политически цели. Те следват Лутер и някогашните реформатори, тъй като приемат само Исус Христос за свой Образец и Библията и единствено Библията за основа на своята вяра и учения.

Библията съвсем ясно заявява, че тази преследваща сила – папството – ще получи смъртоносна рана, но раната ще оздравее. То получава „смъртоносна рана“ през 1798 г., когато папа Пий VI е пленен от генерал Бертие и от армията на Наполеон. По-късно същият умира като затворник във Франция. Папството обаче си възвръща държавата Ватикана през 1929 г. чрез Мусолини и оттогава печели все по-голяма власт и влияние в света. Папа Йоан Павел II пътува из целия свят и установява дипломатически връзки с много страни. Папа Бенедикт XVI продължава него-

Мадоната с Детето – скулптура, изпълнена с католически символи. Ръката на Христос е вдигната с три пръста, сякаш трябва да е католик. В ръката си държи земното кълбо с католически кръст над него. Изглежда, сякаш Христос сътрудничи с Католическата църква, за да управлява чрез нея целия свят.

вото дело, а сега новият папа йезуит Франциск продължава да обединява всички по света под папското знаме чрез

Част от стъклописа в замъка Лойола, Испания. Одобряването на Йезуитския орден от папа Павел III в Рим през 1540 г.

икуменическото движение в опит да се обедини с „отклонилите се братя“.

За да се постигне това, се приемат международни закони – политически, религиозни и икономически/финансови. Международните закони трябва да бъдат над националния/местния закон, защото по този начин могат да влияят на нациите и народите. Нациите се управляват от закони, но когато се подчиняват на международни закони, създадени от глобализма, тогава губят своята независимост и суверенитет. Това се случва на политическо, религиозно и икономическо/финансово ниво. Представлява постепенно завладяване, което се осъществява в течение на много години – бавно и незабелязано. Скоро хората, които не са лоялни към международните закони, държавни или църковни, ще бъдат считани за непокорни граждани. Те ще бъдат подлагани на наказания и различни видове санкции. Отново ще последва злоупотреба с власт от страна

на папството. Но голямата изненада ще бъде, че хората, които някога са протестирали срещу тази злоупотреба, сега ще бъдат съюзници на Ватикана (Откровение 13:11-17). Това е открито в Библията, а ние вярваме на Божието слово.

Рим никога не се променя

Изненадвате ли се, че протестантите сега протягат ръка към Рим и работят заедно с него? Явно, те са забравили как той е преследвал хората с различна вяра, както е било по времето на Лутер. Много са били затворените, преследваните и инквизираните заради вярата им. Затова, ако не познаваме нашата история, нито Библията, няма да знаем какво предстои в бъдеще. Рим никога не се променя, а историята се повтаря. Католическата църква само се е облякла в християнски одежди. И днес, както в миналото, тази система е „вълк в овча кожа“. Тя се ръководи от бял и черен папа. Белият папа омайва тълпите с идеи за хуманизъм, докато другият – водачът на йезуитите – работи подмолно, в тъмнина. Именно йезуитите са тайно обучените войници на Ватикана. Според йезуитската клетва на лоялност спрямо папството, за да постигнат антихуманните си цели, те са готови да предизвикват дори войни, тероризъм и размирици, за да унищожават правителства и държави. Проникват в другите църкви и стават лютерани сред лютераните, баптисти сред баптистите, петдесетници сред петдесетниците, адвентисти сред адвентистите и т.н. Образоват се, за да печелят постове, а чрез тези постове водят деноминациите към обединение с икуменическото движение.

Ако прочетете клетвата на йезуитите,

която те изричат, преди да поемат задълженията си, ще разберете случващото се (www.endtime.net – The Elite Tightens the Grip). Повечето протестанти затварят очите си за коварната стратегия на Рим да обедини религиозния свят.

Революция – 500 години след Мартин Лутер! Честване на единството – не на Лутер!

През 1617, 1717, 1817, 1917 г. протестантите отбелязват протеста на Лутер срещу Римокатолическата църква, но през 2017 г. това се променя. Тогава те празнуват деня заедно с Римокатолическата църква. Не честват Мартин Лутер и протестантизма, но единството си с Католическата църква. *Каква промяна! Каква революция!*

През 1999 г. Католическата църква издава Обща декларация с Лютеранската световна федерация (Лютеранските църкви) относно догмата за оправдание чрез вяра и оттогава обявяват, че протестът е приключил! *Обаче протестът не е приключил! С Божията благодат той ще продължава до края на благодатното време!*

През 2013 г. е публикувана нова книга, озаглавена „От конфликт към общение“, доклад на Лютеранско-Римокатолическата комисия за единството. В точка 229 от тази книга четем: **„Въпреки че те (лютеранските теолози) приемат отчасти критиките на Лутер към папството, лютераните днес отхвърлят мнението на Лутер, че папата е антихристът“.** Следователно днес повечето от църковните водачи не смятат, че папата е антихристът. Сега те смятат всички църковни деноминации, участващи в икуменическото

движение – включително папата йезуит Франциск и Католическата църква – **за християни, без Католическата църква да е променила своите учения.** Тъй като тя не е променила своите учения, *кой всъщност тогава се е променил, след като сега иска това единство?*

На 31 октомври 2017 г. лидерите на лютераните и католиците не отиват във Витенберг, но се срещат „тайно“ в Рим. Правят *Общо изявление* в края на годината на общото честване на Реформацията.

За съжаление, истината е, че в икуменическия процес протестантите отстъпват пред Рим. Изглежда, сякаш Католическата църква се е закрепила здраво в повечето деноминации и отличителните черти на протестантските църкви постепенно се заличават. *Религиозните водачи вече не протестират*, всички гласове са замлъкнали. Кой тогава ще издигне глас на протест? Надяваме се, че ние с вас ще го направим, независимо от положението или влиянието си!

От 1999 г. Католическата църква е съавтор на няколко съвместни изявления със Световния методистки съвет, Православната църква, Евангелистите от САЩ и Световния алианс на реформираниите църкви. Тази тенденция вероятно ще продължи и постоянно виждаме все повече и повече църковни лидери да сближават деноминациите си с Рим чрез общи изявления и съглашения. Библията казва, че накрая всички те ще действат в единство, ще имат един дух и една стратегия и ще предадат властта и силата си на „звяра“ (Католическата църква; Откровение 17:12-14). Следователно днес виждаме точно пред очите ни да се изпълняват библейските пророчества за края на времето. Освен

Католическо честване на Евхаристията

това Библията с няколко думи заявява, че тези сили ще воюват срещу Христос и срещу хората, които са на Неговата страна. В това време на промени ще трябва да изберем своя път: *дали да бъдем в съгласие с Христос, или с тези световни лидери, които днес вървят в неправилната посока?*

Ако Лутер беше жив днес и беше видял как Лютеранските църкви „честват“ неговата Реформация заедно с Рим, той би изобличил както католицизма, така и отстъпилия протестантизъм. Всъщност тези, които флиртуват с Рим, са отпаднали протестанти. Библията има следната вест: **„Излез от нея, народе Мой!“** (Откровение 18:4).

Виждаме, че в момента се изпълняват думите от Библията: **„... цялата земя, удивена, отиде след звяра“** (папската власт) и **„твоите търговци бяха големците на земята, понеже чрез твоите (на папството) магии бяха измамени всички народи“** (Откровение 13:3 и 18:23). Папството толкова хитро мами

народите, че повечето нямат никаква представа какво се случва. Но когато в края успее да спечели всички за своята кауза, стратегия и закони, тогава ще започне да преследва онези, които не приемат неговите фалшиви учения и стратегия и ги разобличават – точно както е преследвало Лутер, Йероним, Уиклиф, Хус, Беркен, Цвингли и много други.

Променила ли се е Католическата църква?

Сега, 500 години след Лутер, ние питаме: Променила ли се е Католическата църква? Не! Тя продължава да популяризира небиблейски учения и традиции. Нека разгледаме няколко от тях:

Тезис 1

Римокатолическата църква прокламира, че папата е наместник на Исус Христос на земята. От друга страна, Библията заявява, че Исус е изпратил Светия Дух да заеме Неговото място (Йоан 14:16, 17). Рим смята, че апостол Петър е първият папа, но как несъвър-

шеният Петър би могъл да бъде Наместник на Христос? Господ казва: **„На тази скала ще съградя Моята църква“** (Матей 16:15-18). Гръцката дума за „тази скала“ е petra. С този символ в Библията е обозначаван Христос. Оригиналната гръцка дума за Петър обаче е petros, което означава нещо различно – „камък“ или „търкалящ се камък“. Върху Христос Бог гради Своята църква, а не върху несвършени хора, каквито са били и папите през всички епохи. Апостол Павел пише за израелтяните в пустинята: **„И всички да са пили от същото духовно питие (защото пиеха от една духовна Канара, която ги придружаваше; и тази канара беше Христос)“** (1 Коринтяни 10:4). Исус е Скалата – не апостол Петър.

Тезис 2

Католическата църква вярва, че когато свещеникът раздава хляба на Господната вечеря и изрича няколко тайнствени думи, хлябът буквално се превръща в плътта на Исус. Така той принася тялото Му като нова жертва всеки път, когато взема от хляба (на Господната вечеря). Католиците вярват, че свещеникът може да създаде Твореца, а след това да Го изяде. Когато обаче Исус постановява Господната вечеря, Той благославя хляба, разчупва го и казва: **„Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; това правете за Мое възпоминание“** (1 Коринтяни 11:24). Когато ядем хляба, той ни *напомня* за жертвата на Исус на Голготския кръст, че тялото Му е разпнато заради нас и че кръвта Му е пролята за нашето спасение. Освен това Библията казва, че Исус е принесен веднъж за всички (Евреи 7:28; 9:28). Подигравка с Исус и с Неговата жертва е да Го принасяме отново всеки път, когато ядем хляба и прием виното, както се прави в католическото Свето причас-

картината: Fondazione Cariplo

тие. Това показва единствено, че те не приемат жертвата на Исус за вседостатъчна, за да ни спаси.

Тезис 3

Католическата църква е премахнала втората Божия заповед от катехизиса си. Втората заповед гласи, че не трябва да се покланяме на идоли (Изход 20:4-6). Иконите и статуите на Дева Мария са предмет на поклонение в Католическата църква и поклонниците вярват, че именно тя се е явила във Фатима, както и на други места по света. Обаче майката на Исус е починала преди около 2000 години, следователно всъщност някакъв друг дух, се представя за Дева Мария.

Тезис 4

Католическата църква вярва, че Дева Мария е взета в небето и че нашите молитви трябва да стигат първо до нея, за да могат чрез нейното застъпничество да бъдат приети от Исус и Отец, *якаш*

Бог не е достатъчно милостив. Това е нещо, което католицизмът е измислил и няма нищо общо с Библията. Тя е починала преди около 2000 години и лежи в гроба също като всички други починали – до утрото на възкресението (1 Солунци 4:15-17).

Библията ясно заявява: „Три са, Които свидетелстват в небето: Отец, Слово и Светий Дух; и Тия Тримата са Едно“ (1 Йоан 5:7; *Синадален превод*). Този стих е премахнат от няколко съвременни Библии, отчасти защото Католическата църква иска да има четири специални, свети личности в небето, като Мария е четвъртата; и именно на нея се

молят. Но Исус казва: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца освен чрез Мен“ (Йоан 14:6). Исус е единственият Посредник между Отец и нас. Нашите молитви стигат до Отец чрез Него. „Защото има само един Бог и един Ходатай между Бога и хората – Човекът Христос Исус“ (1 Тимотей 2:5).

Тезис **5**

Католическата църква казва, че папата и свещениците могат да прощават гре-

хове. Често се задава въпросът: При кого да отидем, за да получим прошка за греховете си: при свещеника, при Дева Мария или при Исус? Библията категорично заявява, че „грехът е беззаконие“ (1 Йоан 3:4). „... всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Римляни 3:23). „Заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23). Затова всички сме осъдени на смърт, защото всички сме съгрешили. Библията казва, че Исус е единственият, който може да ни спаси от греха. Той ни е създал, жертвал е живота Си заради нас и може да ни освободи от осъждането за греха. Единствен Той е живял съвършен живот без грях тук, на земята. Четем: „... нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите слабости, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях“ (Евреи 4:15). Следователно, „ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“ (Йоан 8:36).

Само Исус Христос може да ни освободи, стига да изповядаме греховете си, да се покаем и с вяра да помолим за прошка. Не трябва да забравяме, че трябва да изповядаме вината си и пред личността, срещу която сме съгрешили. Четем: „Бъдете внимателни към себе си. Ако прегреша брат ти, смърти го; и ако се покае, прости му“ (Лука 17:3).

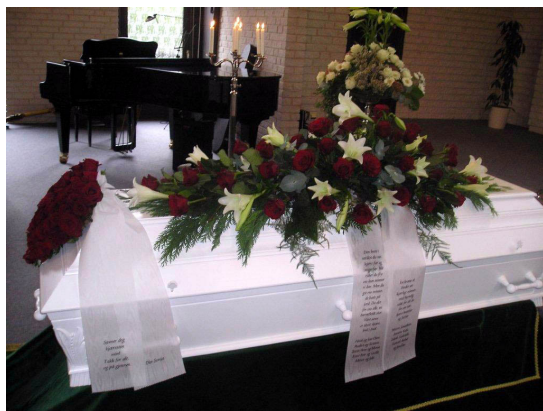
Трябва да отидем при човека, на когото сме навредили, да изповядаме греха си, а след това да приемем неговата прошка. Свещеникът или папата нямат нищо общо с този проблем. Исус е Този, Който ни прощава. Четем в Господната молитва: „И прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници“ (Матей 6:12).

Йоан описва този процес така: „Дечица

мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния“ (1 Йоан 2:1, 2).

Единствено чрез Исус Христос можем да получим прошка и така да бъдем допуснати в Божието царство. Само Той е нашият Спасител, нашият Застъпник и Защитник пред Отец. При Него трябва да отидем с греха си. Когато осъзнаем, че сме съгрешили, когато се покаем и помолим за прошка, имаме следното обещание: *„Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9).*

Католическите свещеници и папата се поставят на мястото на Христос и поемат Неговата роля, когато си присвояват правото да прощават грехове. Библията е предсказала, че ще има такова отстъпление. Четем: *„Никой да не ви измами по никакъв начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, така че той седи както бог в Божия храм и представя себе си за Бог“ (2 Солунци 2:3, 4).*

Този, който е наречен „човек на греха“, „син на погибелта“ и „беззаконник“, дръзва да постави себе си на мястото на Христос. Той „седи в Божия храм, сякаш е Бог“. Това определение не би могло да се отнася за никой друг, освен за папството и папата. Това е беззаконникът, който е променил Десетте Божи заповеди. Който си е присвоил мястото на Христос като посредник и заявява, че също като Бога има правото да прощава грехове. Защо протестантският свят, който знае всичко това от Библията, трябва да работи заедно с „човека на греха“, със „сина на погибелта“, с „беззаконника“?

Тезис 6

Римокатолическата църква поддържа учението за безсмъртие на душата. Тя приема, че когато човек умре, остава да живее под формата на душа или дух. Какво казва Библията за това? Четем: *„И Господ Бог създаде човека от пръст от земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа“ (Битие 2:7).* Казва се, че хората *стават* живи души, а не че получават душа. По-нататък четем кой умира: *„Душата, която*

грешни, тя ще умре“ (Йезекиил 18:20).

Учението за безсмъртие на душата произлиза от първата лъжа на Сатана в Райската градина. Бог казва на Адам и Ева, че не бива да ядат от определено дърво в градината. Ако ядат от плода му, ще умрат. Но Сатана успява да измами Ева: *„Никак няма да умрете“!* (Битие 3:4).

Тази лъжа на Сатана е основата на учението за безсмъртие на душата и се е разпространила в много религии днес. Но какво казва Библията? Мъдрецът Соломон заявява: *„Живите поне знаят, че ще умрат; но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен; също и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещото, което става под слънцето (...) Всичко, което намери ръката ти да прави според силата ти, направи го; защото няма нито работа, нито замисъл, нито знание, нито мъдрост в гроба, където отиваш“* (Еклизисаест 9:5, 6, 10).

Нека да споменем още няколко стиха: *„Не се чудете на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са*

вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5:28, 29).

Апостол Павел стига до същото заключение, когато говори за Второто пришествие на Исус Христос: *„Защото това ви казваме чрез Господното слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим починалите. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христос ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа“* (1 Солунци 4:15-17).

Следователно виждаме, че мъртвите са в гроба (а не в ада или в рая) и ще бъдат събудени от Исус при Второто Му пришествие. Това изненадва ли ви? Разбрахме, че мъртвите не знаят нищо. Те ще лежат в гроба до утрото на възкресението. Праведните ще бъдат възкресени за вечен живот, а нечестивите, за да получат своето осъждане и смъртна присъда.

Когато по време на земния си живот възкресява мъртви, Исус сравнява смъртта със сън. Извиква починалия четири дни по-рано Лазар (Йоан 11:43). И той наистина излиза от гроба (не от ада или от рая).

Много проповедници казват, че когато умира, човек отива на небето или в ада. Ако праведните мъртви отиваха направо в небето след смъртта, тогава трябва да вярваме, че Лазар, приятелят на Исус, също е отишъл на небето. Но той не слиза от небето, от облаците или от космоса, тъй като Исус възкресява Лазар от гроба. Освен това Библията казва:

„... както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това наставка съд...“ (Евреи 9:27). Ще има съд между времето на смъртта и времето на Второто пришествие на Исус и не свещеникът, а сам Исус Христос ще определи кои ще получат вечен живот и кои – вечно осъждане (2 Коринтяни 5:10; Йоан 5:26-29). Библията казва: „**Заплата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ**“ (Римляни 6:23).

От тази история научаваме също, че Исус ще възкреси Лазар в последния ден. Сестрата на починалия – Марта – казва: „**Зная, че ще възкръсне при възкресението в последния ден**“ (Йоан 11:24). Последният ден ще настъпи, когато Исус дойде отново.

Според Библията единствено Бог притежава безсмъртие. Писано е: „**(...) единствен Владетел, Цар на царете и Господ на господарите, Който сам притежава безсмъртие...**“ (1 Тимотей 6:15, 16). Само Бог е безсмъртен. Хората са смъртни, но когато Исус се завърне, те ще бъдат „облечени в безсмъртие“. Апостол Павел го описва по следния начин: „**Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички**

ще се изменим, в един миг, докато трепне око, при последната тръба; защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим. Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление и това, смъртното, да се облече в безсмъртие. А когато това, тленното, се облече в нетление и това, смъртното, се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното Слово: „Погълната бе смъртта победоносно“ (1 Коринтяни 15:51-54).

Много хора вярват, че има душа или дух, който излиза, когато човек умре, и че той се носи наоколо, оказва влияние върху хората и може да предава вести. Ето един откъс от спиритическо списание: „**Какво представлява спиритизмът? Той е вярването, че духът надживява тялото и може да общува с живите чрез хора, наречени медиуми**“ (перифразирано от Spiritisten, датско спиритично списание, 1900, с. 84).

Почти половината от хората на земята вярват в прераждането – учение, че душата никога не умира, но се преражда в различни тела от поколение на поколение. Това учение не се съгласува с библейските учения. Библията казва, че

след смъртта хората отново стават пръст (Псалми 104:29), не знаят нищо (Еклисиаст 9:5), нямат умствени способности (Псалми 146:4), нямат участие в нищо, което става под слънцето (Еклисиаст 9:6), чакат в гроба (Йов 17:13) и просто не са живи (Йов 14:1, 2; 4 Царе 20:1).

Вече разбрахме от много стихове, че Библията се разграничава от теорията за безсмъртието на душата, от идеята за прераждането, от спиритизма и други подобни практики. Тя нарича такива неща „мерзост“. Четем: *„Да няма сред теб някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, нито един прорицател, окултист, гадател или магьосник, никакъв чародей, запитвач на зли духове, врач или човек, който извиква духове на мъртви; защото всеки, който прави тези дела, е омраzen на Господа и поради тези мерзости Господ, твоят Бог, изгонва*

тези народи пред теб“ (Второзаконие 18:10-12).

Библията напълно отхвърля учението за безсмъртие на душата, отхвърля спиритизма, идеята за прераждането и другите мистични източни философии и религии.

Тезис 7

Католическата църква плаши хората с учението за вечното наказание. Опитва се да ги убеди, че неприемащите католическите учения ще се окажат в ада. Твърди, че има вечен адски огън, че нечестивите отиват там и цяла вечност ще бъдат измъчвани с огън и жупел.

Освен това папството продава индулгенции. Твърди, че човек може да даде пари като гаранция, че наказанието му след смъртта ще бъде намалено и ще отиде в чистилицето.

По време на Реформацията чистилището се смята за място, където хората са наказвани за лошите си постъпки, преди да бъдат допуснати в рая. Според Лутер такова учение е изцяло небиблейско и се използва единствено за да пълни с пари хазната на Католическата църква.

Тази църква учи, че чистилището междинно място за временно наказание, където човек отива, след като умре. Хората, които се оказват в чистилището, не могат да излязат сами, но другите могат да им помогнат. Затова някои хора се молят за мъртвите и дори дават пари на църквата с надеждата да съкратят наказанието за близките си в чистилището.

Освен всичко, папата дава опрощение на греховете срещу пари. Това са така наречените индулгенции. Нека да обясним по-подробно: Ако човек извърши грях, например прелюбодеяние, или наруши някоя друга от Десетте заповеди, може да се измъкне от наказанието, като плати пари. Но **ТОВА** ли е прошка за греха (!!!). Богатите хора биха могли да си позволят много грехове, нали!

Тецел, продавач на индулгенции и говорител на Католическата църква по времето на Лутер, заявява, че въз основа на авторитета на индулгенцията всички грехове, извършени от купувача, както и всеки негов бъдещ грях, ще бъдат опростени. Не е необходимо да се покайва (D'Aubigne. Т. 3. Гл. 1). Хората получават уверението, че индулгенцията може да донесе спасение не само на живите, но и на мъртвите. Папството твърди, че веднага щом се дадат парите, душата ще бъде изкупена и освободена от чистилището – за да отлети в рая.

В течение на векове хората са дарявали много пари на църквите. Мнозина са

давали огромни суми, защото са вярвали, че това ще помогне на близките им, които се мъчат в чистилището. Тази църква е забогатяла въз основа на подобни лъжливи учения. От тази пропаганда на страха тя е събрала невероятни богатства. Успяла е да построи много красиви църкви и катедрали чрез подобна измама. Католицизмът би трябвало да се срамува, че заблуждава хората по такъв начин.

Според Библията обаче какво става с хората, когато умрат? Тя казва, че **„заплатата на греха е смърт“** (Римляни 6:23). След като заплатата на греха е смърт, тогава няма вечни мъчения. Библията казва, че нечестивите ще получат наказание „според делата си“ (Откровение 20:13). Ако някой е извършил много лоши неща, той ще бъде наказан по-дълго/по-сурово. Пророк Малахия потвърждава това: „... ето, иде

денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И този ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, и няма да остане нито корен, нито клонче“ (Малахия 4:1). Коренът на всяко зло е дяволът, а клонките са нечестивите. Те всички ще изгорят като плява. Един дълъг и мокър стрък плява гори дълго време, но сухата и къса сламка гори бързо. Това е илюстрация как ще бъдат наказани нечестивите. Те ще получат справедливо възмездие според делата си и в края ще умрат с вечна смърт, от която няма възкресение. Но това няма да е сега. Четем: „... **ето, иде денят, който ще гори като пещ**“. Това ще стане в бъдеще, в края на времето.

Апостол Йоан потвърждава това, когато пише за наказанието на нечестивите в „огненото езеро“: „**И който не бе**

записан в Книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро“ (Откровение 20:15). Същият автор описва „огненото езеро“ по следния начин: „**И смъртта, и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт**“ (Откровение 20:14).

Йоан пише още: „**А колкото за страхливците, невярващите, мерзавците, убийците, блудниците, магьосниците, идолопоклонниците и всички лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е втората смърт**“ (Откровение 21:8).

Какво се е случило с покварените градове Содом и Гомор? Те са изгорени с „неугасим огън“ (огънят спира, щом всичко изгори). Библията описва това по следния начин: „Както и Содом, Гомор и околните им градове, които подобно на тях се отдадоха на блудство и бяха обзети от противоестествена страст, са ни дадени за пример, като носят наказанието на вечния огън“ (Юда 7). Казва се, че градовете и жителите са изгорени с „вечен огън“. Това е наказанието за тяхната неморалност. Знаем, че тези градове не горят днес. Огънят е престанал, щом всичко е изгоряло и се е превърнало в пепел. Апостол Петър обяснява, че съдбата на Содом и Гомор е илюстрация за това, което ще стане във времето на края. Пише: „Той осъди на разорение содомските и гоморските градове и ги обърна на пепел, и ги постави за пример на онези, които щяха да вършат нечестие“ (2 Петър 2:6).

Наказанието е в бъдещето!

Исус също ни е разкрил Своето мнение по този въпрос с думите: „**И така, както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свър-**

шека на века. Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко, което съблазнява, и онези, които вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пеиц; и там ще бъде плач и скърцане със зъби“ (Матей 13:40-42).

Тук отново виждаме, че наказанието е в бъдещето – в края на времето. Нечестивите не горят във вечен адски огън сега, както поучава Католическата църква. Това фалшиво учение за вечния огън се е разпространило в много протестантски църкви!

Окончателното наказание на Сатана е описано по следния начин: *„Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедната си търговия; затова извадих огън изсред тебе, който те изгори, и те превърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. Всички, които те познаваха между племената, се удивиха на тебе; за ужас си станал и няма да те има довека“ (Йезекиил 28:18-19).*

Няма да има вечни мъки, както учи Католическата църква. Наказанието на нечестивите ще завърши със смърт и пепел. Огънят няма да угасне, докато не довърши възмездието им. Той е „вечен“ именно в този смисъл, както и поради факта, че неговите последици са вечни. Думата „вечен“ произлиза от гръцката дума *aion*, която означава „дълго време“, „цял живот“, „вечно“. Следователно, нечестивите ще получат своето заслужено възмездие в огненото езеро „дълго време“ съобразно с делата им; и смъртта ще е техният край. Бог е обещал да сложи край завинаги на делата на дявола; и когато нечестивите получат наказанието си, Бог ще създаде ново небе и нова земя.

Апостол Петър пише за това: *„А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живеее правда. Затова, възлюбени, като очаквате тези неща, старайте се да бъдете чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си“ (2 Петър 3:13-14).* Йоан стига до същото заключение: *„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; и море нямаше вече“ (Откровение 21:1).* Бихме желали да зададем следния въпрос към тези, които вярват в учението за вечните мъки: „Къде е адът, когато планетата Земя ще бъде изгорена?“ Не е на земята, защото земните елементи ще са изгорени. Всяка следа от зло ще е изчезнала. Няма да е останала и следа от грях. Адът би разрушил мира на праведните и Бог е предвидил това. Следователно, цялото зло ще бъде изгорено и унищожено завинаги.

Когато това приключи, Бог ще създаде ново небе и нова земя. Всичко там ще бъде праведно, добро и вечно. Бог ще възстанови всичко, както е било в Райската градина преди грехопадението, когато хората са общували с Бога лице в лице. Няма да има крадци, клеветници, убийци, няма да има войни, болка или сълзи на новата земя. Библията я описва така: **„Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина“** (Откровение 21:4).

Ако наистина живееха във вечни мъки, нечестивите не биха имали място на старата земя, защото тогава тя няма да съществува, а не биха имали място и на новата, защото там няма болки, сълзи или мъчения. На нея ще живеят праведните. Дано всички, които четат тази брошура, да приемат Исус Христос и да се молят за силата на Светия Дух да бъдат истински свидетели за Него и да бъдат част от Неговия народ, когато Той призове Своите верни! Да са част от праведните, които чрез Божията благодат ще наследят новата земя!

Теорията за вечните мъки е манипулативно и небиблейско учение, осно-

вано на страх. Затова го изхвърлете „в огъня“! Тази теория няма нищо общо с любовта на Исус. Той ни желае само доброто! Допуснал е Сатана да довърши злото си дело с единствената цел всички да видим злите му замисли и смъртоносното естество на греха. Бог не принуждава никого насила. Но не е така при дявола. Когато всички доказателства излязат наяве, Бог в любовта Си ще унищожи Сатана и всички, които са застанали на неговата страна в бунт срещу Бога. Затова с радост можем да очакваме съдния ден и времето, когато Бог ще създаде ново небе и нова земя, в които да живее правда, и където Исусовата любов ще обитава с нас във вечен мир, радост и просперитет.

Тезис 8

Католическата църква практикува и проповядва кръщение на бебета и първо причастие на деца. Кръщението на бебета произлиза от учението на св. Августин за греха. Той вярва, че детето се ражда с грях. Следователно, ако се разболе и умре, е необходимо свещеникът бързо да дойде и да поръси главата му с вода. Смята се, че така то става християнин и получава спасение. Тази практика продължава и до днес. Но малкото дете не е извършило нищо лошо. Тази способност се развива по-късно в живота му. Библията казва, че **„грехът е беззаконие“** (1 Йоан 3:4) и че **„Душата, която греши, тя ще умре. Синът няма да понесе наказанието за бащиното беззаконие“** (Йезекиил 18:20).

Този стих ясно заявява, че едно бебе не наследява греха от родителите си. Само когато човек е достатъчно голям да разбира разликата между правилно и неправилно, е отговорен за греха. Едно бебе няма стар живот на грях,

който трябва да бъде погребан, тъй като е невинно, докато не е извършило зло. Следователно кръщението на бебета е излишно и небиблейско. Факт е, че невинното дете се е родило в лош свят и споделя същата присъда, която Адам е получил след грехопадението: „... понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш“ (Битие 3:19). Въпреки това детето не е отхвърлило изкуплението, което Христос е извършил за всички. То има достъп до Неговите заслуги. Когато майките довеждат децата си при Исус, Той им казва: „*Оставете децата да дойдат при Мен; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство (...) и ги благослови*“ (Марк 10:13-16). Исус не ги кръщава, но ги благославя. Ние също трябва да правим това, когато детето е още малко.

Според учението за кръщение на бебета кръстниците трябва да вярват вместо бебето, тъй като то не може да има вяра. Но Библията казва: „*И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово*“ (Римляни 10:17). Детето не разбира проповедите и ученията и следователно не може да има своя собствена вяра. Четем също: „*Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен*“ (Марк 16:16). Затова хората, които искат да се кръстят, трябва да имат лична вяра. Ето защо е неправилно кръстниците да действат вместо детето. Свещениците и кръстниците казват, че детето ще развие своя собствена вяра по-късно по време на първото причастие, но няма никаква гаранция за това.

Нека да разгледаме някои примери за кръщение в Библията. Забележете, че в случая най-важният фактор е вярата.

Когато апостол Филип проповядва Исусовото евангелие на етиопския евнух,

той казва: „*Ето, вода; какво ми пречи да се кръстя? И Филип каза: Ако вярваш с цялото си сърце, можеш. А той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син. Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата – Филип и евнухът – влязоха във водата; и той го кръсти*“ (Деяния 8:26-38).

Когато Филип проповядва евангелието в Самария, много хора приемат вестта. Библията говори за резултатите от неговите проповеди: „*Но когато повярваха на Филип, който благовестваше Божието царство и името на Исус Христос, кръщаваха се мъже и жени*“ (Деяния 8:12).

Кръщават се „мъже и жени“, но не и деца.

В Библията намираме история за един надзирател в затвор, който е кръстен с целия си дом. Някои хора могат да кажат, че трябва да е имало деца, които също са били кръстени. Няма никакви указания, че е имало малки деца. Казва се, че тези хора са чули проповедите и които са се кръстили, са приели Исус Христос за свой личен Спасител. Четем за тази история: „*И ги изведе навън и каза: Господа, какво трябва да направя, за да се спася? А те казаха: Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш – ти и домът ти. И говориха Господното учение на него и на всички, които бяха в дома му. И той ги взе в същия час през нощта и им изми раните; и незабавно се кръстиха, той и домашните му. И като ги заведе в къщата си, сложи им трапеза; и повярвал в Бога, зарадва се с целия си дом*“ (Деяния 16:30-34).

Виждаме апостол Павел да говори с надзирателя на затвора във Филипи и с целия му дом. Те приемат Исус

Христос чрез вяра и се кръщават. Ако имаше деца, те трябваше да бъдат по-големи, за да може Павел да им говори от Божието слово.

Думата „кръщение“ произлиза от *baptismo*, което се е използвало в железарството. Тя описва как един предмет се потапя напълно във вода. Ако ковачът моделира парче желязо по определен начин и иска то да запази формата си, го потапя цялото във вода. Чрез кръщението човек символично показва, че е приел жертвата на Исус, погребението и възкресението Му. Кръщението още символизира вътрешната промяна: погребването на всички грехове, възлагането им върху Исус, за да може Той да ги изкупи – а след това възкръсване за нов живот в Христос.

Ето един библейски стих, който описва това: **„Или не знаете, че всички ние, които се кръстихме в Исус Христос, кръстихме се в смъртта Му? Затова чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт, така че както Христос бе възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот“** (Римляни 6:3, 4).

Този стих ясно заявява, че човекът, който се кръщава, е „погребан“ във водата и възкръсва за нов живот в Христос. Това не е възможно при кръщението/погръскването на бебето.

Библията нарича кръщението „настоятелната молба към Бога на една чиста съвест“ и казва: **„Тя в образа на кръщението и сега ви спасява (не измиването на плътската нечистота, а настоящата молба към Бога на една чиста съвест) чрез възкресението на Исус Христос“** (1 Петър 3:21).

Ако трябва да сключим споразумение или договор с някого, е много важно да знаем какви са условията, преди да ги подпишем или приемем. Същото е и при кръщението. Преди него е важно да отделим време за изучаване на Библията и за молитва, за да се запознаем с условията на завета с Бога. Това е една от причините то да се нарича „кръщение на вярата“. Преди това трябва да вземем добре обмислено и обосновано решение – решение да допуснем Бог да ни променя и да се молим за силата да следваме Исус докрай (1 Петър 2:21). Кръщението е външен израз на

преживяното вътрешно преобразяване.

Първото причастие е въведено от Католическата църква през XIII в. Истината е, че съвсем малко от тези, които вземат първо причастие, дълбоко и обмислено вярват в Исус Христос като свой личен Спасител. Това показва, че този ритуал не изпълнява целта си. Мартин Лутер премахва първото причастие в своето време и го нарича с използваната днес от някои фраза „ефектът на стотната маймуна“. Смята го също и за форма на измама. Има се предвид, че всички подражават на мнозинството и си дават един на друг обещания, които не биха могли да спазят в дългосрочен план. Лутер премахва първото причастие, което е въведено в Норвегия едва през 1736 г.

„Кръщението“ на бебета и първото причастие са традиции, постановени от хора. Те са заместител на библейското кръщение. Именно така действа дяволът. Той замества библейската истина с фалшификат: нещо, което е подобно, но въпреки това различно и неефективно. Това е само една измамна човешка традиция!

Библията казва, че има „*един Господ*,

една вяра, едно кръщение“ (Ефесяни 4:5). Вече видяхме, че истинското кръщение не е кръщаване/поръсване на бебета, но кръщение на вярата, където човек е чул евангелието и е взел лично и обмислено решение да приеме спасението в Исус Христос. *Кръщаемият трябва да следва примера на Исус Христос, Който е кръстен като възрастен (на 30 г.) в река Йордан*. Той не е имал нужда от кръщение, тъй като не е извършил никакъв грях. Въпреки това се е покръстил като пример за нас (Матей 3:13-17), за да можем да следваме по Неговите стъпки (1 Петър 2:21).

Прочетохме, че чрез кръщението човек е погребан във водата и възкръсва за нов живот в Исус. Нека да се върнем към корените си и да приемем библейското кръщение, а не кръщението според католицизма или отстъпилия протестантизъм. Кръщението на бебета и първото причастие са римокатолически традиции; и хората, които вярват, че ще бъдат спасени, понеже родителите им са участвали в тези ритуали заедно с тях, са измамени. Те нямат истинското, библейското кръщение, а никоя друга форма не е валидна според Божието слово. Всички, които желаят да след-

ват Исус и да постъпват като Него, ще приемат библейското кръщение. Исус Христос казва на Никодим: **„Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“** (Йоан 3:5).

Това би трябвало да подежда отрезвяващо на всички нас!

Тезис 9

Римокатолицизмът казва, че има спасение в тайнствата – като кръщение, участие в евхаристията, извършване на самоналожени наказания и пр. Лутер също е бил обучаван в тези неща, тъй като има католическо образование. Един ден, докато се изкачва на колена по Пилатовата стълба, си спомня за един библейски стих: **„Праведният чрез вяра ще живее“** (Римляни 1:17). Той се изправя и осъзнава, че унижително пълзи на колена, за да спечели спасението: вярвал е, че делата му ще го спасят. Сега го осенява нова светлина от Свещеното Писание. Разбира, че човек може да се спаси единствено *чрез вяра* в Исус Христос, Спасителя на света. Библията разкрива, че делата не могат да ни спасят, а са само плод на нашата вяра (Матей 5:8). Когато по-подробно изучава тази тема, Лутер открива още няколко важни стиха в Божието слово, които разкриват праведността чрез

вяра в Исус Христос. Когато дойдем при Него такива, каквито сме, с всички свои грехове, трябва да ги изповядаме, да се покаем и да помолим за прошка. Исус ще ни прости и Неговата правда, която ни се вмениява незаслужено – по благодат, ще стане наша чрез вяра. Какво ли голямо облекчение е донесло това в живота на Лутер! Ти и аз също можем да преживеем тази свобода, когато приемем Божия план за спасението.

Нека да разгледаме няколко стиха, разкриващи същността на вярата:

„А вярата е даване на твърда увереност в онези неща, за които се надяваме, убеждение за неща, които не се виждат“ (Евреи 11:1).

„И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото Слово“ (Римляни 10:17).

„... Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да

има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:16, 17).

„Бог обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, ни съживи заедно с Христос (по благодат сте спасени) и като ни възкреси заедно с Него, ни сложи да седим с Него в небесни места, в Христос Исус; за да показва през вековете, които ще дойдат, изобилното богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христос Исус. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой. Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Ефесяни 2:4-10).

„Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен“ (Марк 16:16).

Тогава каква е ролята на делата?

Прочетохме, че *„сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим“ (Ефесяни 2:10).*

Когато тръгва да проповядва вестта за покаяние, Йоан Кръстител казва: *„Принасяйте плодове, достойни за покаяние“ (Матей 3:8).*

Апостол Яков пише: *„Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва“ (Яков 2:17).*

Следователно добрите дела са плод на вярата; и „вяра без дела е мъртва“.

Чрез вяра Авел принася по-добра жертва от Каин.

Чрез вяра Ной построява ковчег.

Чрез вяра израилтяните преминават Червено море.

Чрез вяра всички те постигат нещо добро. Това е праведността чрез вяра.

Когато приемем правдата на Христос, трябва да се молим за силата да живеем праведен живот чрез Него. Тогава ще бъдем истински Негови последователи и свидетели.

„Ако знаете, че Той е праведен, знайте, че и всеки, който върши правда, е от Него роден“ (1 Йоан 2:29).

„Дечица, никой да не ви заблуждава: който върши правда, е праведен; и Христос е праведен“ (1 Йоан 3:7).

Следователно, силата да живеем праведно и „да даваме добри плодове“ не е в нас самите, но в Христовата сила вътре във вярващия човек. Апостол Павел казва: *„Защото Бог е, Който, според благоволението Си, действа във вас и да желаете това, и да го изработвате“ (Филипяни 2:13).*

Съществува конфликт между Католическата и Лютеранската църква, откакто се появява Лутер и започва да проповядва праведност чрез вяра. През 1999 г. тези две църкви заедно създават документ за праведността чрез вяра след много дискусии, дипломация и икуменизъм. Документът се нарича Съвместна декларация. Тази декларация беше подписана на 31 октомври 1999 г., точно 482 години след като Лутер закача на църковната врата във Витенберг своите тезиси, в които е посочено също и значението на праведността чрез вяра и на спасението само чрез вяра. Съвместната декларация връща Лютеранската църква обратно към Рим, защото в нея се твърди, че има спасение в тайнствата.

Протестантите са отстъпили, а не Рим

Сега, 500 години след Витенберг, виждаме, че католици и протестанти чест-

ват своето единство. Те омаловажават огромната пропаст между него и Рим и казват, че сега е настъпила нова ера и те заедно ще установят мир на земята. Но този мир се постига чрез икуменизъм, дипломация и чрез гласа на мнозинството. Исус казва: „**Мир ви оставям. Моя мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава**“ (Йоан 14:27).

Истинският мир настъпва само когато приемем Исус Христос за Господар на живота си, когато изповядаме греховете си и получим прошка от Него; когато приемем Неговата праведност чрез вяра и вършим волята Му. Когато вземе това решение, вярващият ще получи Светия Дух като източник на сила в живота си и чрез Него ще може да върви по стъпките на Исус – ще има силата да върши добри дела.

Светът не може да даде този истински мир. Хората, които следват методите на Рим, които вървят против Божията воля, няма да получат този вътрешен мир, който единствено Исус може да ни даде. Необходимо е да решим да приемем Господа за свой личен Спасител. Да решим да Му се покоряваме – тогава Неговата сила ще бъде в нас, за следваме стъпките Му по „тесния път“ на вярата.

Реформаторите са разбирали какво означава да приемат спасението в Исус Христос. Не са разбирали абсолютно всичко, но:

- Анабаптистите са разбирали смисъла на кръщението.
- Лутер е разбирал благодатта.
- Хус е осъзнавал значението на послушанието.
- Уесли е схващал важността на освещението.

- Валденсите са разбирали значението на Библията.

- Милър е разбрал същността на Второто пришествие на Исус.

А ние? Е, научихме нещичко за всяко едно от тези неща и сега имаме повече знания от хората преди нас. Днес трябва да видим голямата картина. Нужно е да проповядваме тези истини, включително вярата, благодатта, спасението, животът в Христос, действието на Светия Дух, израстването в благодатта, изграждането на характера, плодът на Духа, Второто пришествие на Исус. И последно, но не по важност, следващата тема:

Тезис 10

Католическата църква е променила Божиите Десет заповеди. За съжаление,

Лутер включва католическата версия на заповедите в своя катехизис. Той е израснал като католик и не осъзнава грешките на Църквата по отношение на Божиите Десет заповеди.

Папството е премахнало втората заповед от катехизиса и е разделило десетата на две. Освен това е променило драстично четвъртата заповед. Това вероятно е най-голямата измама в историята на света. Въпреки това много хора вярват, че Католическата църква е християнска. Но един християнин би трябвало да следва Христос, без да променя нищо от това, което Той е вършил, казал или написал. Не това обаче прави римокатолицизмът, и то не само с Божия закон. Ето защо сме съгласни с Лутер и с реформаторите, които ясно заявяват, че папата носи характеристиките на антихриста.

Заедно с папската була Лутер запалва огъня на Реформацията.

Мартин Лутер го изразява по следния начин:

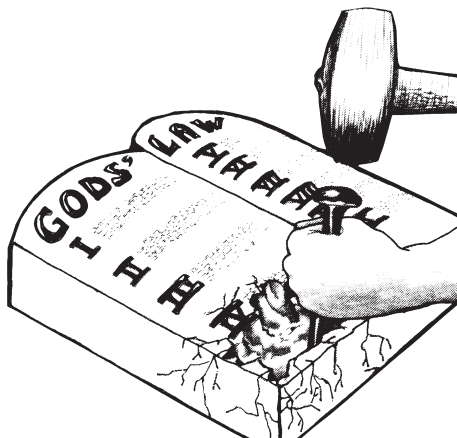
„Преди говорех, че папата е заместник на Христос; сега твърдя, че той е враг на нашия Господ и апостол на дявола“ (D'Aubigne. Кн. 7, гл. 6).

Когато папската була стига до него, той казва: *„Аз я презирам и отхвърлям като нечестива, лъжлива (...) В нея е осъден самият Христос (...) Радвам се, че трябва да понеса такива страдания заради най-великата кауза. Вече чувствам в сърцето си една по-голяма свобода. Защото най-накрая се убеждавам, че папата е антихристът и че неговият престол е престолът на самия Сатана“ (D'Aubigne. Кн. 6, гл. 9).*

Колко лютерани обаче казват същото днес?

Четвъртата заповед гласи следното:

„Помни съботния ден, за да го осветяваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа – нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти,

нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:8-11).

В четвъртата заповед от катехизиса няма нищо, което да показва, че седмият ден – събота – е истинският почивен ден. Повечето хора знаят, че Исус е умрял на кръста в петък. Библията нарича този ден „подготвителен“ – деня преди съботата (Марк 15:42-43). Денят след него е наречен събота. Това е библейският седми ден, последният от седмицата. Докато Исус Си почива в гроба, учениците се събират и си почиват „според заповедта“ (Лука 15:42-43). Денят след него е неделя. Според Библията неделата е първият ден от седмицата. В този ден Исус е възкръснал (Марк 15:42-47; 16:1-6).

Всички, които четат тези стихове, могат ясно да забележат, че неделата е първият ден от седмицата, а съботата е седмият. **Съботата е библейският ден за почивка според Битие 2:1-3.** Всички християни трябва да спазват Исусовия ден, тъй като още преди грехопадението именно Той го е постановил и благословил. Библията казва, че **„всичко това стана чрез Него“** (Йоан 1:1-14). Казва също, че Исус, **„Човешкият Син, е господар и на съботата“** (Марк 2:27, 28). Този стих разкрива също, че тя е „направена за човека“. Много хора мислят, че съботата е направена за евреите, както гласят бележките под черта в новата икуменическа Библия – 2011 г. Но това не е истина, тъй като съботата е била постановена при Сътворението, когато още не е имало евреи, а само първата

човешка двойка – Адам и Ева. Четем, че Бог твори шест дни и си почива на седмия ден. Следователно, **съботата произлиза от Сътворението, а не от възкресението на Исус**. Исус умира в т.нар. „разпети петък“, в съботата Си почива в гроба и възкръсва за новия Си работен ден в неделя, първия ден, точно както при Сътворението, когато започва да твори в първия ден от седмицата.

Няма нищо в Свещеното Писание, което да показва, че Исус е заповядал да се прекрати спазването на седмия ден, събота (който е част от Десетте Божии заповеди – от Божия морален закон), а вместо това да се почита неделата, първия ден от седмицата. Ако би направил това, Той щеше да го каже съвсем ясно. Но такова нещо няма. Освен това Бог не се променя, както недвусмислено заявява Библията:

„Исус Христос е същият вчера, днес и довека“ (Евреи 13:8).

„Понеже аз, Господ, не се изменям“ (Малахия 3:6).

„Тревата съхне, цветът вехне, но Словото на нашия Бог ще остане довека“ (Исаия 40:8).

ПАПСТВОТО НЕДВУСМИСЛЕНО ЗАЯВЯВА ПРЕД СВЕТА, ЧЕ ТО Е ПРОМЕНИЛО ЧЕТВЪРТАТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД, ОТНАСЯЩА СЕ ЗА СЪБОТНИЯ ДЕН.

Четем следното в Римокатолическия катехизис:

„Въпрос: Кой ден е почивен?“

Отговор: Съботата е почивният ден.

Въпрос: Защо ние спазваме неделата вместо съботата?

Отговор: Ние спазваме неделата

вместо съботата, защото Католическата църква на събора в Лаодикия (336 г. сл. Хр.) е прехвърлила светостта на съботата върху неделата.

Въпрос: Имате ли друг начин да докажете, че Църквата (Римокатолическата) има власт да учредява и постановява празници?

Отговор: Ако нямаше такава власт, тя не би могла да извърши това, което приемат всички съвременни религиозни хора – не би могла да замести спазването на съботата, седмия ден, със спазването на неделата, първия ден от седмицата – промяна, за която няма никакви библейски основания.“

Източник: „Доктринален катехизис“, с. 174 и „Катехизис на Католическата доктрина за обрънатия“ (издание 1977 г.), с. 50.

Интересно е да отбележим, че неделата означава „денят на слънцето“. Император Константин Велики първи издава закон за неделата като почивен ден през 321 г. сл. Хр.: „**Нека всички съдии, граждани и всички занаятчии почиват в почитаемия ден на слънцето; но нека хората, които живеят на село, напълно свободно да се грижат за земеделието**“ (История на християнската църква. 5-то издание. Т. 3. С. 380).

Фалшифициране на завещанието

Съвсем ясно е, че Католическата църква е фалшифицирала Божия завет/завещание. Завещание или завет се пишат, докато човекът е жив. Когато умре, завещанието влиза в сила и никой няма право да го променя. Ако някой промени завещание/завет, то вече е фалшификат. Именно това е направила Католическата

Keeping the Lord's Day Holy

John Paul II

DIES DOMINI

CATHOLIC TRUTH SOCIETY

църква. Фалшифицирала е Божия завет, променяйки Божиите Десет заповеди, включително и съботата, след смъртта на Исус Христос. Виждаме, че са направили тази промяна около 300 години след смъртта Му. Това е най-голямата фалшификация на документ в историята и със сигурност е записано като престъпление в небесните книги.

Последиците са ужасяващи. Милиони хора са били заблудени от тази фалшификация. Ние им съчувстваме, тъй като са се доверили на свещеника/пастора и са повярвали, че той им проповядва истината от Божието слово. Но сега е дошло времето заблудите и гоненията на Католическата църква да бъдат разобличени, за да може мъже и жени да изоставят небиблейските учения.

Папа Йоан Павел II признава в апостолското си писмо *Dies Domini*: „**Ето защо християните, призовани да разгласяват свободата, спечелена от кръвта на Христос, са почувствали, че имат властта да прехвърлят сми-**

съла на съботата върху деня на възкресението“ (*Dies Domini*, Т. 63, публикувано през май 1998 г.).

Пише още: „**(...) духовните и пастирските съкровища на неделята, както ни е била предадена от традицията**“.

Забелязвате ли слабите места в папската декларация? Той открито признава, че светостта на съботата е била прехвърлена върху неделята. Католическата църква е почувствала, че има власт да направи тази промяна. **Тук те поставят собствения си авторитет над авторитета на Бога и на Библията.**

Бихме взели доста странни решения, ако мотивите за тях са нашите чувства.

Папството признава още, че неделята като почивен ден е традиция. Защо не могат другите църковни деноминации да бъдат поне толкова искрени, колкото Католическата църква, и да признаят неделята за традиция, а не за Божи закон? В Божия съд ще се разкрие не само дали сме изповядали греховете си, но и дали сме пожелали да се покаем и да следваме Божия път и заповеди, а не човешки такива.

Мъдрецът Соломон пише: „**Нека чуем края на цялото Слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло**“ (Еклисиаст 12:13, 14).

Нека да разгледаме два цитата от Католически източници:

„**Повече от хиляда години преди съществуването на протестантството Католическата църква е променила почивния ден от събота в неделя по силата на божествената**

си мисия“ (Catholic Mirror, септ. 1893).
„Неделята е белегът на нашия авторитет. Църквата е над Библията и това прехвърляне на спазването на почивния ден (в неделя) е доказателство за този факт“ (Catholic Record, London/Ontario, 1 септ. 1923).

Виждаме отново – папството претендира, че стои над Библията. То богохулно заявява, че има Божествена власт да променя „времена и закони“ според пророчеството в Даниил 7:25.

Когато е изкушаван от дявола, Исус го оборва чрез Божието слово. Казва: *„Писано е“* (Матей 4:10). За Него Писанията имат Божествен авторитет. Хората, които не допускат Свещеното Писание да бъде техен авторитет, не притежават никакъв духовен ориентир.

...но дали учениците на Исус Христос не са променили почивния ден?

Някои казват, че учениците започват да спазват неделята вместо съботата като почивен ден в памет на възкресението на Исус. Библията запазва пълно мълчание за подобна промяна. В нея няма нито една заповед или дори намек, че християните са спазвали неделята, първия ден от седмицата, а не съботата, седмия ден (Матей 28:1; Марк 16:2, 9; Лука 24:1; Йоан 20:1, 19; Деяния 20:7; 1 Коринтяни 16:2).

Точно обратното, в книгата „Деяния на апостолите“ откриваме, че учениците продължават да спазват съботата, точно както ги е учил Исус Христос (Деяния 13:14-15; 13:42-44; 16:12-13; 17:1-2; 18:3-4).

Съборът в Трент

Най-авторитетният църковен събор на Католическата църква е този в Трент

(1545-63). Неговата главна цел е *„категоричното установяване на доктрините на Църквата в отговор на ересите на протестантите“* (Католическа енциклопедия. Т. XV, „Съборът в Трент“).

На този събор се води разгорещен дебат за авторитета, основан върху църковната традиция, и за авторитета на Библията. Окончателното решение се взема на последното събрание, относно което е интересно да отбележим, че аргументът, който поставя традицията над Библията, е промяната на съботата. Участниците заключават, че тази промяна е доказателство за предположението, че *авторитетът на Католическата църква стои над Библията*. Заключение е следното:

„Най-накрая (...) всяко съмнение отпадна. Архиепископът на Реджио произнесе реч, в която открито заяви, че традицията стои над Писанието. Авторитетът на църквата следователно не може да се подчинява на авторитета на Писанията, защото църквата е променила обрязването в кръщение и съботата в неделя не по заповед на Христос, но въз основа на собствения си авторитет“ (J. H. Holtzman. Канон и традиция, публикувано в Лудвигсбърг, Германия в 1859 г., с. 263).

Стигаме до сърцевината на проблема. Протестантите и реформаторите са казвали, казват и днес, че приемат Писанията и единствено Писанията като основа за вярата и ученията на църквата. Но католическият протест срещу протестантите е следният: Не, протестантите не приемат единствено Писанията за свой авторитет, защото спазват като свят първия ден от седмицата, неделя,

докато Библията казва, че трябва да се спазва седмият ден, събота. Трябва да се съгласим с Рим по тази точка. Папството открито признава, че е променило почивния ден от събота в неделя. Същевременно изобличава протестантите и реформаторите, които твърдят, че следват Библията, но всъщност не го правят, тъй като следват католическата традиция, която повелява да се спазва като свят първият ден от седмицата.

Рим пита протестантизма: *„За протестантите има само един изход. Той е да заемат категорична позиция и да се осланят напълно и единствено върху „писаното Слово“ – Библията и само Библията. Не е твърде късно за протестантите да възстановят честта си. Ще го направят ли? Ще застанат ли върху протестантската изповед на вярата? Или ще продължават все още да заемат необоснованата, вътрешно противоречива и самоунищожителна позиция да изповядват, че са протестанти, а всъщност да стоят на католическа почва и да следват авторитета на Католическата църква? Ще спазват ли Господната събота, седмия ден, според Писанието? Или ще почитат неделята според традицията на Католическата църква?“* (Catholic Mirror, 2,9,16 и 23 септ. 1893: трактати, озаглавени „Предизвикателството на Рим“).

Приятелю! На чия страна ще застанеш в този случай?

Маргин Лутер дръзва да се изправи и да изобличи Католическата църква, която по-късно напуска. Той няма ясно разбиране относно промяната в Божия закон, включително промяната на почивния ден. Хората, които продължават него-

вото реформаторско дело, е трябвало да стигнат по-далеч от него, но вместо това днес те се връщат обратно към Рим.

Протестантите са тръгнали в погрешна посока по въпроса за почивния ден. Те са приели една католическа традиция и следователно не са успели да постигнат целта си да следват Библията и само Библията като единствен авторитет за вярата и ученията си. Днес те постепенно се връщат обратно към Рим в своето отстъпление. Този компромис и сближаването с Рим ще бъдат чествани, когато се празнува 500-годишният юбилей от Лутер и неговото скъсване с Католическата църква. Днес между протестантизма и католицизма съществува единство, но само поради факта, че вече няма истински протестанти (с някои изключения) и понеже днешният протестантизъм следва и Библията, и традицията – точно както Католическата църква.

Сега можем да разгледаме някои от най-небиблейските традиции на Рим, възприети от Лютеранската църква, както и от много други протестантски църкви:

1. Почти всички протестантски църкви следват традицията за спазване на неделята, която няма никакви библейски корени. Те спазват първия ден от седмицата вместо библейския седми ден – събота.
2. Повечето църкви следват традицията за кръщаване на бебета, която няма никакви библейски основания, вместо библейското кръщение на вярата.
3. Някои църкви следват традицията на първото причастие, където 13-14-годишни юноши потвърждават завета на вярата, която не са избрали

лично, когато са били кръстени още като бебета.

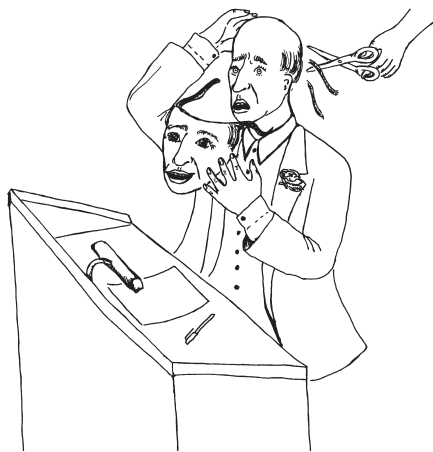
Какво силно и сериозно предупреждение отправя Исус към хората, които заблуждават другите! Той казва: „А който съблазни едно от тези, малките, които вярват в Мен, за него би било по-добре да се окачи на врата му воден камък и да потъне в морските дълбочини. Горко на света поради съблазните, защото е неизбежно да дойдат съблазните; но горко на онзи човек, чрез когото съблазънта идва!“ (Матей 18:6-7).

Заклучение

Реформацията не постига успех в дългосрочен план, защото не следва Библията и само Библията. Фактът, че хората, които трябва да бъдат представители на Реформацията и протестантизма, спазват неделята като почивен ден, е категорично доказателство за това!

Много хора казват, че Реформацията е завършила с Лутер, но тя би трябвало да продължи до края на времето. Лутер е имал огромната задача да разпространи дадената му от Бога светлина. Но той не е получил цялата светлина, която трябва да достигне до света. От неговото време до днес от Свещеното Писание се излъчва нова светлина и се разкриват нови истини.

Какво е станало с библейската вяра на реформаторите? Днес също има нужда от реформация. Хората трябва да осъзнаят измамните учения, които съществуват в много църкви. Същевременно трябва да чуят ясната и истинна библейска вест за нашето време, както е открита в Откровение, 14 глава, стихове 6-12 и в глава 18, стих 4. Кой ще застане

твърдо за Божията кауза, подобно на смелия Лутер?

Днес изглежда, сякаш всичките покварени световни сили ще спечелят битката. Но Библията разкрива, че тези сили воюват срещу Христос и Неговите верни (Откровение 17:12-14). Това ни показва, че Бог контролира събитията и поставя граници. Именно хората, които са на Негова страна, ще победят във великата битка за Реформацията, която ще продължи до самия край!

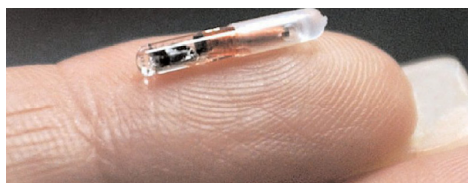
Последният голям тест

Библията разкрива, че последният тест на земята точно преди да се завърне Исус Христос, Спасителя на света, ще бъде тестът за поклонението. Библията го описва по следния начин: „**И му бе позволено да вложи дихание в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им бъде сложен белег на десни-**

цата или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест“ (Откровение 13:15-18).

Следователно тестът се състои в това дали се покланяме на Бога като Творец, или на „звяра“ и получаваме неговия белег. Повтаряме: *Това е въпрос за поклонението*, а не за микрочипове. Много хора вярват, че белегът на звяра е микрочип. Микрочиповете в комбинация с електронна система могат да бъдат използвани, за да бъдат контролирани хората, които не получават белега на „звяра“, и съответно да не могат да купуват и продават.

Всички валути/пари могат да бъдат премахнати и да се използват карти. В картата има микрочип. Подобен може да се имплантира и в тялото, например под кожата. Не е проблем да се блокира един микрочип в карта или в човешкото тяло. Хората, които не приемат белега на „звяра“, ще бъдат санкционирани, защото не се подчиняват на земните власти. Тяхното наказание е да не могат да купуват и продават. Думите, че белегът на „звяра“ може да се постави на

челото или на ръката, са символични. Челото символизира разума, а ръката – действията или делата (Второзаконие 11:18). Ние вземаме решения с ума си. Можем или да решим да приемем споменатия белег, или да покажем това чрез действията си. Библията казва, че трябва да се покланяме на „Този, Който е създал небето и земята“. Четвърта заповед определя на кого именно трябва да се покланяме: на Този, който за шест дни е създал земята, а на седмия ден Си е починал. *Именно защото денят за почивка е свързан с поклонението пред Бога, той ще бъде централна тема точно преди Второто пришествие на Исус.* Живеем във време, когато световните лидери лансират неделята, първия ден от седмицата, като ден за почивка, ден за семейството и ден за поклонение. В Европа Европейският неделен алианс много активно се опитва да въведе неделята като седмичен почивен ден и като ден за семейството. В САЩ има множество широко разпространени религиозни движения, които работят за постигането на същата цел – като Християнската коалиция и

Алианс за Господния ден, както и много други.

Като почивен ден неделята противоречи на Божието слово и на Десетте Божии заповеди, които повеляват да се покланяме на Бога в деня, който Той е благословил и осветил – съботата, библейският седми ден от седмицата. Светът скоро ще бъде изпитан дали ще се покланя на Този, Който е създал небето и земята, и дали ще почита и спазва Неговия свят ден, или ще се покланя и подчинява на „звяра“ (папството) и ще получи неговия белег. Вече прочетохме някои цитати от издания на Католическата църква, в които тя заявява, че има своя белег. Твърди, че този белег е знак за нейната власт да променя времена и закони и да въвежда нови традиции, тъй като по същата тази власт е променила и светия Божии ден от събота в неделя. Библията разкрива, че именно това ще се случи. В Даниил 7:25 се казва, че тази църква „ще промени времена и закони“.

Сега, след като знаете всичко това, на чий авторитет ще се покорявате?

Вашето решение ще има съдбоносни последици, защото вече сте информирани за това, което е направила отстъпилата църква с Божиите заповеди и особено със светия Божии ден. Библи-

ята казва: „**И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, той си навлича грях**“ (Яков 4:17).

Това решение дали да се поклоним на Твореца или на „звяра“ и да получим неговия белег е нещо, което ще се случи в бъдеще. То ще стане, когато „белегът на звяра“, т.е. спазването на папската неделя, бъде наложен чрез закон (Откровение 13:15-16). Днес трябва да вземем решение, защото не знаем колко още ще живеем. Днес е спасителният ден. „**Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си**“ (Евреи 3:7-8) – ни съветва Свещеното писание. Когато вземем решение да следваме Исус днес, ще бъде по-лесно да го следваме и утре!

Размислете сериозно върху следните библейски стихове:

„**Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди**“ (Йоан 14:15).

„**По това познаваме, че обичаме Божиите чедра, когато обичаме Бога и изпълняваме Неговите заповеди**“ (1 Йоан 5:2, 3).

„**Който казва: Познавам Го, а не пази заповедите Му, е лъжец и истината не е в него. Но ако някой пази Словото Му, неговата любов към Бога е наис-**

тина свършена. По това знаем, че сме в Него“ (1 Йоан 2:4, 5).

„Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват“ (Йоан 10:27).

Последен призив

*Когато пишем за тези заблуди, ние предупреждаваме за **Римокатолицизма като система**, която стои зад многото измами и заблуди относно Бога и Божието слово. Но в никакъв случай не осъждаме вярващите, които са католици, нито отделни личности. Имаме предвид само папската система, която сравняваме с повелите и примера на Христос, записани в Божието слово.*

Затова се надяваме, че тази брошура ще помогне както на католици, така и на протестанти, и на много други хора да стигнат до правилното заключение и до истинската библейска вяра.

Вярваме, че има искрени, добронамерени хора в различните деноминации, включително и в Католическата църква. Много от тях ще се обявят против манипулациите на Христовото вероучение, включително срещу промяната на Десетте Божи заповеди, както и срещу насилието върху съвестта на вярващите и срещу гонението, което предстои.

Призивът на Библията е отправен към Божия народ, който се намира в систе-

мата на отпадналото от Бога християнство – „Вавилон“: **„Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ“** (Откровение 18:4).

От този библейски стих става ясно, че мнозина от Божия народ все още се намират във „Вавилон“. Възможно ли е това? Със сигурност! Бог никога не греша! Но когато искрените Божии чеда видят светлината от Свещеното Писание и осъзнаят, че са били заблудени, също като Мартин Лутер ще последват библейския призив да излязат от „Вавилон“ и ще приемат ясното Божие слово за свой единствен авторитет.

Те няма да смятат, че ще бъдат спасени просто защото са част от мнозинството! Библията открива, че ще има един малък верен остатък във времето на края, който тя описва само с няколко думи: **„Тук е нужно търпението на светите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус“** (Откровение 14:12)... Не със своята собствена сила, но с Божията сила в живота им (Филипяни 2:13). Те ще са единомислени, точно както последователите на Исус на Петдесетница. Ще имат ум Христов (1 Коринтяни 2:16).

Дано всички бъдем част от този остатък!

Приятелски поздрави от
Abel and Bente Struksnes
Vestrumsbygda 26, 2879 Odnes, Norway
www.endtime.net

За повече информация за тази и други актуални теми посетете
www.amazingfacts.org
www.amazingdiscoveries.org
www.greatcontroversy.net

Ако желаете да обогатите познанията си по
тази тема, свалете **безплатно книгата**
Великата борба от:
<http://velikata-borba.blogspot.bg/>

Луксозно пълноцветно издание, бестселър, преведен
на над сто езика, с повече от 800 илюстрации, карти,
исторически справки и интригуващи, обяснителни
бележки. Тази изключителна християнска класика
се разпространява безплатно поради единствената
причина, че е необходима на хората!

Можете да изпратите отзивите
си до имейл адреса по-долу:
reformaciata500g.sledluter@abv.bg

GREGORIUS XIII PONT MAX

*500 години
след Лутер:*

**10 нови
тезиса на
църковната
врата!**